

Суб'єкт права на конституційну скаргу – Трутельницька Карина Едуардівна – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки приписів:

– частини першої статті 10 Закону України „Про іпотеку“ від 5 червня 2003 року № 898–IV (далі – Закон № 898) у їх системному зв'язку зі статтею 587 Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року № 435–IV (далі – ЦК України) у тій частині, в якій вони покладають обов'язок і відповідальність за збереження предмета іпотеки виключно на іпотекодавця, який фактично позбавлений доступу до цього майна на підставі судового рішення, водночас звільняючи фактичного володільця майна від будь-яких обов'язків з його збереження, на відповідність приписам статтям 8, 41, 55, 64 Конституції України (конституційність);

– частини п'ятої статті 82 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–IV (далі – ЦПК України) на відповідність приписам статті 8, частини першої статті 55, пункту 1 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) у тій частині, в якій вона допускає поширення преюдиційного значення судових рішень, ухвалених у справах за участю іншої особи, на особу, яка не брала участі у відповідних провадженнях і не мала можливості спростувати встановлені в них обставини.

Суб'єкт права на конституційну скаргу твердить, що оспорювані приписи частини першої статті 10 Закону № 898 фактично зводять нанівець конституційні гарантії права власності (стаття 41 Конституції України) та право на судовий захист (стаття 55 Конституції України), а також суперечать принципу *impossibilium nulla est obligatio*, який є складовою принципу верховенства права (стаття 8 Конституції України). Також їх застосування, на думку скаржниці, порушує статтю 64 Конституції України, якою встановлено, що конституційні права і свободи не можуть бути обмежені.

Також Трутельницька К.Е. вважає, що своєю чергою приписи частини п'ятої статті 82 ЦПК України порушують таку основну засаду судочинства як рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом (пункт 1 частини другої статті 129 Конституції України), яка є складовою права на судовий захист, гарантованого статтею 55 Конституції України.